

foor en gaat het over de rol van de kunstenaar in deze samenleving? Waarmee zijn wij bezig in ons theater: zijn wij niet allemaal overlevenden die ons vastklampen zoals Tsjechov zegt "ieder mens moet in zijn leven een haan hebben om op te wedden?" Het leven is een hanenspel en we weten dat het absurd is, maar we moeten op iets inzetten. Op geneeskunde, onderwijs, theater of iets anders en we proberen dat zo goed mogelijk te doen. Is dat dan *Blindeman*? Die complexiteit, daarop moeten we dan een antwoord vinden.

Etcetera: Bepaalt dit gegeven ook de keuze van de acteurs niet mee met wie je wil dat zo een discussie mogelijk wordt?

Redant: Dat is ook een van de opgaven voor mij: een ensemble samenstellen en uitzoeken wie dit werk, deze discussies wil aangaan. Het was voor mij ook belangrijk om drie jonge acteurs aan te trekken om de discussie aan te gaan met de overgebleven acteurs. En waar het dan om draait bij die keuze is dat er bij die acteurs de bereidheid moet zijn om te werken, om mee naar een vorm en een inhoud te zoeken die mensen kan bezighouden, die mensen ook wakker houdt. Want de zoektocht gaat uiteindelijk toch naar het uitzonderlijke, naar iets dat verder ligt dan "le quotidiën", naar iets dat de mensen wakker houdt. Dat is misschien uiteindelijk ook de rol van de kunstenaar.

Gasten

Etcetera: Je doorbreekt enigszins de organisatie van een grote schouwburg met gastvoorstellingen van Blauwe Maandag, De Tijd en het Zuidelijk Toneel, en met een tweede plateau, het Theater op zolder. Vanwaar deze keuzes?

Redant: Het is een van die mythes dat de grote schouwburgen alleen een synthese kunnen brengen van wat elders, in kleinere context gevonden is. Dat hoeft niet altijd zo te zijn: de *Woyzeck* van Greif bij het NTG bijvoorbeeld was een niet voor de hand liggende voorstelling, waarvan we ons niet meteen afvroegen of dit nu iets was voor het grote publiek. Daarom is ook een tweede plateau noodzakelijk: een kopie van Het Salon wil ik niet, maar waar het op aan komt is dat het geen kleine KNS mag zijn. Wel iets wat in de grootst mogelijke vrijheid kan bestaan, waar flexibel kan geprogrammeerd worden, waar het niet moet, waar

het kan. Waar acteurs iets kunnen doen wat ze vinden dat ze moeten doen. Waar jonge regisseurs, en zeker ook regisseuses komen werken. Of een jong, beginnend auteur, die interessant genoeg is om gespeeld te worden voor een beperkt publiek. Het Salon was een structuur met een wekelijkse presentatie, een experiment en een stunt; hier kunnen dat misschien twee of drie projecten zijn, met daarbij nog een aantal kleine initiatieven. Voorlopig zijn die plannen nog kleinschalig, er is nog geen geld voor vrijgemaakt. Tone Brulins produktie was aanvankelijk zo een kleinschalige produktie, die er bijna toevallig is bijgekomen, maar die intussen ook aan het groeien is: een danser extra, muzikanten, een decor... Er komt nu misschien ook een toernee in Zuid-Afrika.

Etcetera: En wat met de uitnodigingen?

Redant: Op zich is de uitnodiging van groepen niet nieuw, de KNS heeft altijd gastvoorstellingen gedaan. En waarschijnlijk had Ivo Van Hove ook zonder mij in de Bourla gestaan. Maar afgezien daarvan vind ik toch dat de ivoren-torenmentaliteit die in sommige grote theaters heerst moet doorbroken worden. Je moet contact hebben met wat er daarbuiten gebeurt.

Etcetera: Het zijn toch ook wel groepen die elk op hun manier de rol van repertoiretheaters, zij het op kleinere schaal, op zich hebben genomen.

Redant: Ja, ik wil die opdeling doorbreken en er is hier in elk geval bereidheid om samen te werken. Welke vorm die samenwerking moet aannemen, weet ik nog niet. Uitwisseling, co-produktie, workshops... Het is fout te zweren bij één soort theater. Je wordt dan gauw sectair. Bovendien moet je de concurrentie niet negeren: voor ons zijn dat Blauwe Maandag, De Tijd, Zuidelijk Toneel. Je moet niet doen alsof die groepen niet bestaan. Ze zijn er en hoe! Het zijn die groepen waarvan ik vind dat ze op een serieuze manier met theater omgaan, die mee het gezicht van de Bourla moeten gaan bepalen.

Etcetera: Hoe belangrijk is het gezicht van de Bourla?

Redant: Heel belangrijk. Het is een heilige plek, een plek waar altijd een theater heeft gestaan van in de Middeleeuwen. En die sentimentale waarde is

belangrijk voor mij. Dat is trouwens niet alleen sentimenteel: het toont ons dat er voor ons ook theater werd gespeeld. Het weerhoudt ons van verkeerde pretenties: er is nog interessant theater gemaakt, vóór ons. Die band met het voorgaande is een realiteit. Wij zijn allemaal uit de broek van Thespis geschud en die stiel, dat vak, die bezieling, die liefde voor theater is doorgegeven van generatie op generatie. Daarom is die continuïteit zo belangrijk voor mij. Ik geloof nu op dit moment, en voor deze stad niet in eerst alles dynamiteren, dan een jaartje wachten, en dan opnieuw met theater beginnen. Dat wil niet zeggen dat ik niet begrijp dat je als je pas begint daar andere gedachten op nahoudt. Het heeft allemaal te maken met een respect voor het verleden, voor al die acteurs zonder wie wij er nu ook niet op deze manier zouden zijn.

Maar de Bourla stelt ook grote technische en akoestische problemen, de zichtlijnen zijn problematisch. Daaraan zijn gelukkig geen ingrepen gedaan, zoals in Gent waar sommige mogelijkheden van het theater tenietgedaan zijn. De Bourla is gerestaureerd als een museum en dat heeft dan weer andere nadelen, zoals bijvoorbeeld de toneelvloer die zeer zwak is, dat men werkt met zeer primitieve liften enz. Ik kan klagen over de Bourla, maar ik kan er evenzeer de lof van zingen.

Geert Opsomer en
An-Marie Lambrechts